

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 20.701 van 18 december 2008
in de zaak RvV XII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 24 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 september 2008 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HADIEL HOLAIL, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 12 mei 2005 België binnen en verklaart zich op dezelfde datum vluchteling.

Op 10 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 augustus 2005 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 22 april 2008 neemt de Commissaris-generaal de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 14.567 van 29 juli 2008 wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“Op 29/07/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat een eventuele nietigverklaring van het bevel niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker.

Er dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 22 april 2008 de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker heeft uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing ging verzoeker in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 14.567 van 29 juli 2008 eveneens oordeelde dat de verzoeker diende te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de minister van Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker noch als vluchteling is erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, omdat hij hiervan is uitgesloten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker dus geen nut opleveren.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.2.1. Verzoeker is in het verzoekschrift de mening toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgeleverd omdat de beslissing van de

Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 22 april 2008 een niet-terugleidingsclausule bevat die niet werd weerlegd in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In zulk geval toch een bevel geven, maakt een schending uit van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoeker stelt dat evenmin wordt gemotiveerd waarom een gedwongen terugleiding naar het land van herkomst op dit ogenblik geen reëel risico meer zou inhouden op een schending van verzoekers leven, fysieke integriteit en vrijheid.

2.2.2. Verwerende partij repliceert in de nota dat zij op basis van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een bevel om het grondgebied te verlaten diende af te geven en dat het in casu een gebonden bevoegdheid betreft. Zij voegt hieraan toe dat het voor zich spreekt dat de minister van Migratie- en asielbeleid het advies van de Commissaris-generaal zal respecteren en hiermee rekening zal houden bij het nemen van beslissingen ten aanzien van verzoeker. Er is op heden geen sprake van een gedwongen terugleiding.

2.2.3. De Raad stelt vast dat, gelet op de devolutieve werking van het beroep bij de Raad op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, het arrest van de Raad van 29 juli 2008 in de plaats is gekomen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 22 april 2008. In het arrest nr. 14.567 van 29 juli 2008 wordt het advies van de Commissaris-generaal dat het niet aangewezen is verzoeker gedwongen terug te leiden naar zijn land van herkomst, niet hernomen en niet weerlegd.

De Raad merkt op dat het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het in de huidige omstandigheden niet is aangewezen verzoeker gedwongen terug te leiden naar zijn land van herkomst, geen bindende kracht heeft.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot de verwijzing naar het advies van de Commissaris-generaal om verzoeker niet gedwongen terug te leiden naar zijn land van herkomst en *“dat een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen niet automatisch maakt dat verzoeker geen risico loopt op mensonterende behandeling.(...)Dat gedaagde er hoegenaamd niet in slaagt een risico op een schending van artikel 3 EVRM te weren”*. Met deze uiteenzetting brengt verzoeker geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter adstructie van deze kritiek. De Raad wijst erop dat het bestreden bevel in casu geen gedwongen terugleiding van verzoeker naar Irak inhoudt. Er is in casu geen sprake van een uitwijzing naar of een uitlevering aan Irak. Met de beknopte uiteenzetting in zijn verzoekschrift toont verzoeker niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

In het bestreden bevel diende niet verwezen te worden naar het advies van de Commissaris-generaal omdat dit advies, zoals reeds gesteld, geen bindende kracht heeft en omdat de gemachtigde van de minister, eens wordt vastgesteld dat de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet

toekent, niet anders kan dan toepassing te maken van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verwijzing in het bevel naar artikel 75, § 2 van voornoemd koninklijk besluit volstaat bijgevolg als motief.

Het betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan hetgeen gesteld in punt 2.1. van dit arrest.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn onontvankelijk.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Het beroep is niet ontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.